

[A. C. Normann.]

ved at sige, som han plejer, at dette må være regeringens ansvar? Er det sådan, at den klassiske venstrelinje: at holde sig uden for det nyttige arbejde, arbejdet for erhvervenes trivsel, også følges her? Jeg tror, at landboerne vil lytte i spænding til venstres reaktion. Men jeg må så også erkende, at den tale, det ærede medlem holdt her i dag, og også den tale, som formanden for det konservative folkeparti holdt, kunne tyde på, at der er ved at komme en lille smule løftning og en lille smule mere positiv indstilling i de to partiers holdning til samarbejdet her i folketinget.

Som en følge af mine bemærkninger før om den økonomiske udvikling vil jeg gerne udtale en beklagelse af, at venstre og konservative i sidste samling hindrede vedtagelsen af forslaget om et økonomisk forskningsinstitut. Jeg tror, det ville have været af overordentlig stor værdi for den økonomiske debats saglighed, om vi dengang havde fået oprettet et uvildigt organ til at skaffe oplysninger om virkningerne både af statens økonomiske handlinger og af organisationernes.

Et andet spørgsmål, der giver anledning til en bemærkning, er statsrevisorernes betænkning med den lange remse, vi for nylig har set, over uheldige forhold, som hovedrevisorerne har fremdraget, deriblandt en del eksempler på, at der på grov måde sløses med statens midler. Jeg vil gerne spørge den høje regering, om den ikke mener, der er grund til, at der siges nogle ord til befolkningen om, hvilke virkninger betænkningen medfører, om man, sådan som de fleste i den almindelige befolkning vel tænker sig, lader det blive ved, at nu har hovedrevisorerne hindret dette eller hint misbrug, hvorefter i øvrigt betænkningen lægges til side.

Så vidt jeg ved, har hovedrevisoratet f. eks. for mange måneder siden spurgt vejdirektoratet, hvordan man ville sikre, at det statsstøttede vejbyggeri ikke blev for dyrt, om man ville kræve licitation eller gennemføre andre kontrolforanstaltninger, indtil nu, så vidt jeg ved, uden at få svar. Statens udgifter er så store, at der vil være enighed om, at vi må gøre vort yderste for at hindre misbrug, og jeg håber, regeringen

vil være i stand til at give oplysninger om denne sag.

Med hensyn til skolespørgsmålet vil vel alle uanset synspunkter i øvrigt nu finde det rimeligt, at regeringen tager sit udgangspunkt i den enighed, der i udvalget opnåedes blandt de tre partier, socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre. Vi håber, at den endelige ordning vil blive således, at det størst mulige flertal står bag den i folketinget, og således at de flest mulige forældre og lærere kan slutte op om ordningen.

Vedrørende valutasisituationen har det vel på offentligheden virket beroligende, at der, siden folketinget sidst mødtes, synes at være indtrådt en stabilere, en mere rolig tilstand. Valutastillingen er opretholdt, godt og vel, og vi har styrket likviditeten med de 235 mill. kr., vi trak på Interfond. Dertil kommer, at den kraftige uro om valutaen som følge af spekulatationen omkring sterling, som nogen troede skulle falde i værdi, og D-mark, som andre — og mange — troede ville stige i værdi, nu helt er forsvundet, ja, så vidt jeg kan se, næsten slået over i sin modsætning, og at den nervøsitet, der presede valutaen over i de private banker fra nationalbanken og videre over på den enkelte private kundes konto, tilsyneladende nu er helt ebbet ud.

Dertil kommer, at de foranstaltninger, folketinget traf i juli, er begyndt at virke, og at afgifter og rater af stabiliseringslånet nu begynder at lette statens træk på den private kreditmasse, så der frigøres mere til investering. Jeg ved ikke, i hvor høj grad det er tegn herpå, men glædeligt er det, at finansministerens træk på nationalbanken er faldet med godt 500 mill. kr. i tiden siden den 30. juni; af disse 500 mill. kr. udgør det træk på Interfond, jeg før nævnte, kun halvdelen.

Men, kan man spørge, er da alt såre godt og tiden inde til, at vi med denne vurdering in mente nu endelig en overgang kan lade vore besværligheder glide i baggrunden? Mange synes, at vi, der fremmaner vanskeligheder på det økonomiske område, snakker sort og lægger et tryk på humøret, og givet er det, at også optimismen har sin værdi. Især tror jeg, det er godt for et parti at have en optimistisk ordfører, for optimisme er